

Copenhagen Free University #9

Situationist Map of Denmark

Notes on the Situationist International in Denmark

While the actions and texts of the French, Italian and German situationists have received quite a lot of attention during the last 10 to 15 years, the actions of the Danish section remains largely under evaluated. This is peculiar as a number of Danish artists like Asger Jorn, Jørgen Nash, J. V. Martin and Peter Laugesen were members of this artistic-political organisation who devoted its existence to the realisation of nothing less than a mental revolution. When the Situationist International was founded in 1957 on the ruins of former avant-garde groups like COBRA and lettrism the situationists gave themselves the assignment to accelerate the cultural dissolution of present society. The artists in the group had to supersede the artistic scandals of the interwar avant-garde using the *détournement* technique. Confronted with the consumer culture of the post-war era, the integration of the artistic avant-garde into the institution of art and the return of civil war (Algeria), the scandal was only the first negation. Now art had to be abolished through the realisation of concrete subversions in everyday life.

According to the situationists the methods that the interwar artistic and political avant-garde had developed were no longer sufficient as they were not equal to the historical situation. If artists were revolutionary they now appropriated the products and representations of society and used these representations for specific propaganda means. A real class warfare had to be fought in the realm of ideology through a critique of the sparkling representations post-war society sold as replacements for the absent, authentic imagination. As the situationists explained it in their characteristic sharp, empty and totalistic rhetoric: "We are only artists, insofar as we are no longer artists: we want to realise art". Even though the critique of the circulating representations remained of pivotal importance throughout the existence of the Situationist International the massive exclusions in the years 1961 and 1962 caused the group to concentrate on the development of a radical and all-inclusive theory about the alienating society of the spectacle and the destruction of this order.

In the first period of the existence of the group, where the development of an antiart was still on the agenda, Asger Jorn played an important role. Through him several Scandinavian artists became members of the situationists group. The majority of these, among them Jorn's brother Jørgen Nash, were excluded during the discussions about the role of art in the critique of the society of the spectacle. At that time in 1962 Jorn had himself already left the group, as he did not want to

Nicht Hinauslehnen!
Ne pas se pencher au dehors
E pericoloso sporgesi!
Danger! Do not lean out!
Det är livsfarligt att luta sig ut!
Niet naar buiten hangen!

Paris, en häxkittel, politiska kuppmaakare, demonstrationer och pansarvagnar på gatorna, det Algeriska krigets blodiga skugga, OAS, FLN, clearingmord, tortyr. Strejk, ständiga polisrazzior, censur, ingen gallisk klarhet men mörka häxprocesser, skottväxlingar i dimman, många döda och sårade.

Paris med vårt Conseil Central möte i Internationale Situationniste den 10 och 11 februari 1962 på Boulevard S:t Germain 129 — också här broder mot broder.

Conseil Central i IS har 8 medlemmar:

Dieter Kunzelmann, Tyskland, Jacqueline de Jong, Holland, Ansgar Elde, Sverige, Jörgen Nash, Danmark, Guy Debord, Frankrike, Uwe Lausen, Tyskland, Attila Kotanyi och Raoul Vaneigem, Belgien.

De fyra sistnämnda framlade redan på rådsmötets första dag ett i förväg tryckt ultimatum, där konstnärgruppen SPUR (Sturm, Zimmer, Prem, Fischer och Kunzelmann) på Conseil Centrals vägnar förklarar exkluderade. De fyra tar sig friheten att anklaga SPUR för "fraktionistisk aktivitet baserad på systematisk missförståelse av de situationistiska teserna . . ."

Detta är just det som de själva nu kunde ha blivit anklagade för, om vi också hade använt dessa jesuitiska metoder. Vi kom också till rådsmötet för att kritisera SPURisterna, men under helt andra former. Vi protesterar mot allt slags fraktionistiskt arbete inom IS. Vid detta rådsmöte i Paris har vi ställts inför ett fait accompli, som förvandlade hela mötet till en tom fars. En organisation vars väsentliga beslut inte grundas på förhandling, är auktoritär och oförenlig med våra samarbetsregler. Detta var en fraktionistisk attack mot oss, som inte kan accepteras av situationisterna. Att kalla kamrater från olika länder till Paris enbart för att överrätta en trycksak som kunde ha sänts med post, är en mycket litet fruktbar metod. Den kan enbart förklaras som ett utslag av de fyras non activity-politik, och är inget gott tecken för framtiden i vår rörelse Internationale Situationniste.

Det är inte bara meningslöst, men direkt skrattretande att dra i nödbromsen när tåget redan har slutat röra sig.

Paris 13-2-62.

Jacqueline de Jong, Jörgen Nash, Ansgar Elde

PROCLAMATION FROM 1' INTERNATIONALE SITUATIONNISTE!

On the 15th March a proclamation against l'Internationale situationniste was published in Sweden by Ansgar Elde and Jørgen Nash, former members of the Conseil Central.

Under the shelter of 1' I.S. these conspirators who have so suddenly shown their hands, tried to support a number of collectors with the aid of the recently repelled fraction which was excluded from the German section at the Paris conference of the Conseil Central on the 10th February.

The cynic forgeries of the Nashistic gang mainly refer to three items:

- a. On the 10th February, at the latest Paris conference of the Conseil Central (which numbered seven members according to resolution at the 5th I.S. congress) the exclusion of the Prem-Kunzelmann fraction was passed by 5 votes to 1, Ansgar Elde being absent. NASH JOINED THE MAJORITY.
- b. The Nashistic proclamation was misdated: Paris, 13th February. This misdating is just a ridiculous attempt to pretend that somebody has ventured to put forward this crazy idea at a situationnistic conference.
- c. Moreover, in their leaflet the Nashists introduce a fictitious eighth member of the Conseil Central, who is said to have shared their opinion. This person has never been a member of the Conseil Central, and further, on her return in January from a journey in Germany, she reported the facts which resulted in the inevitable exclusion of the Prem-Kunzelmann fraction.

Considering these facts the Conseil Central of 1' Internationale situationniste.

proclaims that all followers of Nash, the falsifier, and Elde, his agent, will be considered enemies of 1' I.S.

confers on J. V. Martin the supreme authority to represent 1' Internationale situationniste in the area covered by the former Scandinavian section (Denmark, Finland, Norway, and Sweden) together with the task and the responsibility to reorganize the true situationnistic elements in these countries before the opening of the 6th I.S. congress in Antwerp.

For, the C.C. of 1' I.S.

23rd March, 1962.

Debord. A. Kotányi. U. Lausen. R. Vaneigem.

Krigen om situationismen

Jørgen Nash og hans tilhængere betegnes som „parasitter i den moderne kultur“

TALSMANDEN for 'Situationalsterne's skandinaviske sektion, maleren J. V. Martin, har henvendt sig til 'Information' for at protestere mod, at Jørgen Nash kalder sig situationist og misbruger bevægelsen Internationale Situationistes teser. Jørgen Nash er blevet udsjået af bevægelsen, fordi han i ly af Internationale Situationiste har søgt at underlæste en kreds af privatsamlere. Denne handling strider mod bevægelsens teorier, der er baseret paa at „fåa kunsten ud af den privatkapitalistiske blindgyde, hvori den er havnet paa grund af spekulations- og accepteringstrang.“

Ikke ekskluderet

— Jørgen Nash er ikke det, man kalder ekskluderet, siger J. V. Martin, men gennem sine handlinger har han vist, at han ikke er i overensstemmelse med de situationistiske teser, og som følge af hans angreb paa bevægelsens rieltalsbeslutning (som han selv stemte for) ved udsendelsen af et flyveblad, hvori han omtalte flertallet som værende kyniske jesuitter eller for at anvende jesuitmetoder. En saadan handling gør selvfølgelig alt samarbejde umuligt, og han har gennem sine handlinger selv sat sig udenfor bevægelsen. Han vil være ude af sland til at angribe vore teser — han har aldrig forstaaet disse. I øvrigt er vor bevægelse udelukkende baseret paa kollektivtetsprincippet, men ogsaa paa det punkt har Nash direkte modarbejdet vore teorier ved gentagne gange i interviews og lignende at have omtalt sig selv som værende leder af 'I.S.' — ledersystemet eksisterer ikke hos os. Kunstnere tilsluttet avantgardebevægelsen 'I.S.' betakker sig i øvrigt for at skulle have et fristed paa Nash'gaard 'Drakabygget' — den utælligke, hofnarraegtige og bondepigeromantiske flugt fra virkeligheden, der drives der, er ikke noget situationist-ter kan tage del i, det vilde være at forfalske vort virkelige maal om menneskets frigørelse og indførelse af det kunstnerisk skabende og legende menneskes samfund, oplyser J. V. Martin.

Til yderligere belysning af, hvad 'Situationisterne' er, gengives her et uddrag af et af deres manifeste, der lyder saaledes:

„Men hvad er situationen da? Det er udførelsen af en erfi højerstaende leg, eller nærmere betegnet en indbydelse til den leg, som selve menneskets tilstedeværelse er. Allerede nu foreslaar vi at oprette en autonom organisation af den nye kulturs producenter, uafhængig af de i øjeblikket eksisterende politiske og faglige organisationer, da vi betragter deres erne til at organisere noget som helst andet end en tillempling af det bestaaende. Et af de vigtigste maal vil har sat for vor bevægelse, hvor den nu træder ud af sin eksperimentale fase, er at erobre UNESCO's Domæner.“

Jørgen Nash

omspændende bureaukratisering af kunsten og af kultur i det hele taget er et nyt fenomen, der viser det dybe slægtskab mellem de samfundsformer, der i dag sameksisterer i verden paa basis af elektrisk opbevaring og reproduktion af fortiden. De revolutionære kunstneres svar paa disse nye forhold ma være en ny form for handling. Selv denne direkte kulturkoncentrations eksistens, lokaliseret i een enkelt bygning, favoriserer en beslagløgelse ved hjælp af putsch; og det faktum, at institutionen spærmer enhver mulighed for fornuftig anvendelse, antagene i sig selv vore atomtættende planer, retfærdig overfor vore samtidige, at vi bemægtiger os apparatet.“

Børn og kunstnere de eneste levende

— Det vil sige, at vi nægter at anerkende nogensomhelst form for bestaaende organisationer, der blot søger for at faa mennesket til at tilpasse sig samfundet, som det er i dag, siger J. V. Martin. Børn og kunstnere er i dag de eneste levende mennesker, og vort maal er at faa alle mennesker til at blive legende, fuldstændige frie mennesker, der kan leve uden moralske skrump. Hvis ikke der sker en omvæltning, staar vi om kort tid som ensrettede, døde mennesker, som dem George Orwell beskrev i sin '1984'. Den urbanisme, hvorunder vi lever i dag, har trafikken organiseret. Alles isolation fra alle. Det er deri den udgår det største problem for moderne

byer, fordi det er det modsatte af mødet, hvor opbygning af kræfter, som er disponible for møder eller for ligegyldig hvilken slags medleven, den medleven, som er umuliggjort, er erstattet af skuespillet (mennesket holdes hen ved brød og skuespil) denne isolation har i dag forvandelt mennesket til pavlovske hunde, saadan lyder et af vore vigtigste teser, og er det ikke sandt? Naturligvis opfordrer vi ogsaa folk til at lade være med at bygge atombeskyttelsesrum, da dette jo vil være en anerkendelse af brugen af atom bomber.

Samlefabrik for ensrettere

— Men hvad siger det almindelige menneske, ham der ikke er kunstner, til denne 'revolution'? — Det vilde være naivt af os at tro, at de samfundspolitikere, der i dag (bevidst eller ubevidst) har affundet sig med i fremtiden at skulle spille rollen som værkerfjere i en global samlefabrik for ensrettere, vil stille mennesket overfor et valg. — Derfor stærker avantgardekunstnerne i dag kampen mod formalisme og bureaukrati, og skaber gennem deres handlinger grobund for, at mennesket overalt bliver aabent og modtageligt for at lære legens skiftende situationer, — naar vi naar dertil, vil valget komme af sig selv. Til formalister, bureaukrater og samfundspolitikere kan vi nu sige: Haardhedsgraden af den forestaaende kamp om samfundets strukturrendring afhænger udelukkende af d'herres. Avantgardekunstnerne vil i denne livsvigtige kamp forblive kompromisløse!

»Sagen Nash«

— Hvad skal der nu videre ske i »Sagen Nash«? — 'I.S.'s centralledelse har erklæret, at Nash og alle hans medløbende nasthister betragtes som fjender af 'I.S.'. En af de sidste dage har jeg netop modtaget telegram fra centralledelsen i Paris, der kort og godt lyder: »Nash er fælskner absolut — internationale

situationister — vil aldrig hverken foreslaa eller acceptere nogen form for overenskomst eller diskussion med nasthister — nasthisterne er simple parasitter i den moderne kultur, ignorerer totalt situationistiske teser og er reaktionære i hele deres opførelse. Overfor Nash og hans nasthistiske medløbere har Internationale situationiste kun foretaget en gambit — (det kan oplyses, at gambit er et skakudtryk, der betyder, at man har ofret nogle bender for at få frit slag), slutter den danske situationist J. V. Martin.

Om kort tid vil der komme et situationistisk tidsskrift i Skandinavien, »Situationistisk Revolution«, hvis indledning er laant fra Karl Marx' begyndelse til det kommunistiske manifest: »Et spøgelse

J. V. Martin

gaar gennem Europa: Internationale situationister. Alle den gamle kulturs magter i Europa har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt paa dette spøgelse: Malraux og Bombolt, surrealisterne i Paris og social-realisterne i Budapest, nasthisterne i Sverige og demmerne i München. Med udgivelsen af dette tidsskrift vil bevægelsen saaledes raade over fire tidsskrifter, et fransk, et engelsk, et tysk og et dansk-svensk-tysk sprog.

compromise the situationist organisation through his growing success as an artists and through his contact to the established art world. Nevertheless Jorn kept on financing the journal *International Situationniste* and became a secret member of the situationist group under the name of George Keller. The complex disagreements that led to the break in the group in 1962 had to do with the question whether an artistic activity could be anything besides a consolidation of the ruling order and its values. During these discussions two fractions became visible: on the one hand a mainly French and Belgian group around Guy Debord and Raoul Vaneigem, that demanded that the use of art was termed 'anti-situationist', and on the other hand a group of mostly Scandinavian and German artists, led by Nash, that wanted to keep open the possibility of a certain use of art in the service of the revolution. The composition of the two fractions was at first fluid and at the conference in Göteborg in 1961 an agreement were reached that supported the French position. According to the account of the meeting published in *Internationale situationniste* only Nash objected. This agreement only lasted shortly and in connection with the publication of the journal of the German section Gruppe Spur – who failed to seek the permission of the newly created central committee – the disagreement culminated in the exclusion of not only the Germans but also in the exclusion of more or less all the Scandinavian members.

After the break in 1962 it was left to J. V. Martin to run the Scandinavian section of the Situationist International. Based in the city of Randers Martin spent his time the following years organising a campaign against the 'nashist' fraction. He also managed to publish the journal *Situationistisk Revolution* and arranged some actions directed against different authorities like the Danish Monarchy and NATO. Martin remained a member of the situationist group till 1972, when Debord and Gianfranco Sanguinetti to the disappointment of Martin dissolved the group.

Nash and the other excluded Scandinavian members created the 2. Situationist International in 1962. Through a number of spectacular actions this group with Nash and his brother in spirit Jens-Jørgen Thorsen as the driving forces was able to leave its mark on the Danish cultural life in the 1960's. The most famous of these actions were the decapitation of the statue of little mermaid in Copenhagen. Nash and Thorsen tried to use the creativity that normally remained concealed within the artistic sphere directly in society, they wanted to activate the traditionally passive spectator and turn him/her into an active co-creator of concrete situations of play.

The following text is composed around four Danish city names that functions as catchwords that account for some of the activities the situationists had in Denmark. This subject has been largely neglected and needs to be included into both Danish art history and the history of the Situationist International. The text is intended as a temporary map of the situationists' activities in Denmark. I have limited the catchwords to four cities that all were grounds for significant situationists events: Odense, Silkeborg, Randers and Copenhagen.

1' Internationale situationniste,
skandinaviske sektion,
Strømmen 22, Randers, Danmark.

Den 4. april 1962.

Til redaktionerne af
dagblade og kunstitidsskrifter i
Skandinavien.

Foranlediget af et flyveblad som digteren Jørgen Nash har udsendt mod avantgarde-bevægelsen 1' Internationale situationniste, beder vi Dem venligst bringe til Deres læsers kundskab at digteren Jørgen Nash er blevet ekskluderet af bevægelsen, - han har, som det fremgår af vedlagte proklamation, gennem vor bevægelse søgt at understøtte en kreds af privatsamlere.- Denne handling strider mod bevægelsens teorier, der netop er baseret på at få kunsten ud af den privatkapitalistiske blingyue hvorn den er havnet på grund af spekulations- og accepteringstrang.

Samtidig skal vi henlede Deres opmærksomhed på, at 1' I.S., ønsker at lade glemslens slør falde over den af Nash ejede gård Drakabygget, som han uden bevægelsens godkendelse kalder for "Bauhaus Situationniste", denne benævnelse er i direkte modstrid med vore teser - og disse ønsker vi ikke udsat for forfalskning, Da der ikke under nogen form kan eksistere situationnistisk kunst - ville det vist være temmelig latterligt om 1' I.S., så oprettede et situationnistisk akademi.

Iøvrigt er vor bevægelse udelukkende baseret på kollektivitetsprincippet, men også på dette punkt har Nash direkte modarbejdet vore teorier, ved gentagne gange i interview's og lignende at have udtalt sig som værende leder af 1' I.S.- ledersystemet eksisterer ikke i 1' I.S.

Vi henleder endvidere Deres opmærksomhed på, at det, af Nash i nær fremtid udsendte tidsskrift DRAKABYGGET, om hvilket det i forhåndsmeddelelsen har heddet, at være udgivet af 1' I.S., absolut intet har med 1' Internationale situationniste at gøre.

For retfærdighedens skyld beder vi Dem venligst bringe vedlagte proklamations fulde ordlyd i Deres blad, og om nødvendigt - da på vort ansvar. Skulle det være umuligt for Dem af hensyn til evt., pladmangel, beder vi Dem venligst bringe en notits om eksklusionen.

Såfremt Deres blad er interesseret i, engang ved lejlighed, at bringe artikler om hvad vor bevægelse autentisk er (vi prætendører ikke blot at være den eneste avantgarde der findes, men er det også), beder vi Dem venligst rette henvendelse til ovenstående adresse.

Med de venligste hilsener,

F. a' I. S.
J. V. Martin

PS. Vi beder redaktionerne for aviser og tidsskrifter i Norge og Finland bringe en efterlysning i tilknytning til eksklusionsmeddelelsen. Det drejer sig om en norsk og en finsk avantgarde-kunstnergruppe der har søgt optagelse i 1' I.S.- da Jørgen Nash ikke agter at udlevere adresserne på disse grupper beder vi venligst Dem være os behjælpelige, således at disse grupper gennem Deres blad kan få at vide, hvortil en ny optagelsesbegøring kan sendes.

Adressen er: 1' Internationale situationniste,
skandinaviske sektion,
Strømmen 22, Randers, Danmark.

SITUATIONISTISK REVOLUTION

er baseret på at give oplysninger om en ny livsanskuelsesmetode og sprede kendskab til de af den kunstneriske avantgarde frembragte teser for et nyt samfund — det kunstnerisk skabende og legende menneskes samfund. Teseerne, der er skabt i fællesskab af kunstnere, som er tilsluttet den internationale situationistiske bevægelse, indvarsler den tilbunds gående revolutions tilsynskomst og gor op med et samfund i armød. Disse kollektivt frembragte teser er det eneste alternativ til det sterile diktatursamfund «1984». Ved at leve sit jeg fuldt ud i nuets og legens skiftende situationer vil det passive tilskuersamfundets endeligt fremkomme.

Ved et nøje studium af *Situationistisk Revolution* vil politikerne opdage deres fallit. — Arkitekter vil kunne finde metoder til en stadig ændring af bymiljøet gennem en forkastelse af den nuværende urbanisme og en indføring af *den unitære urbanisme*. — Ungdom, der i vor specialiserede tidsalder fik valget mellem kærlighed og lort, vil opdage at de valgte lortet. — Præsterne vil kunne se, at situationisterne lover ækvivalens mellem alle religioner. — ved at give dem alle en kold skulder. — Arbejderklassen (der en kort tid endnu er nødvendig) vil kunne gennemskue de faglige og politiske papperes psykologisk udaltale, men hule løfter, og ved at rejse kravet om mere end totalt afvæbne industridiktatorens moderne slavepiskere. — Sociologerne vil kunne finde deres ords kvalder om fritidsproblemer kunstigt skabte behov, resulterende i en sprintermatch i forbrug, afløses. — Retssagen mod situationisterne i Tyskland, forløb og resultat. — M. m.

VI ER ET MARERIDT KULTURENS SØVN IKKE KOMMER OVER

VI ER TILMED KUN ÉN AVANTGARDE ANDRE VIL KOMME

KRIGEN ER ERKLÆRET

— Det ville være nært at os at tro, at de samfundspolitikere, der idag (bevidst eller ubevidst) har affundet sig med i fremtiden at skulle spille rollen som værkførere i en global sandefabrik for ensrettere, vil stille mennesket over for et valg. — Derfor forstærker avantgardekunstnerne i dag kampen mod formalisme og bureaukrati, og skaber gennem deres handlinger grubund for, at mennesket overalt bliver åbent og modtageligt for at lære legens skiftende situationer. — når vi når dertil, vil valget komme af sig selv. Til formalister, bureaukrater og samfundspolitikere kan vi nu sige: Hædhedsguden af den foretærende kamp om samfundets strukturrendring afhænger udelukkende af d'herre. Avantgardekunstnerne vil i denne livsvigtige kamp forblive kompromisløse! —

(Interview med talmanden for den internationale situationistiske bevægelses skandinaviske sektion, J. V. Martin, Information 21. juni 1962).

— digteren aner noget om mennesker og deres egen tid, ja måske også om fremtiden, som vi andre ikke kan se, sagde statsminister Viggo Kampmann. Det gælder alle kunstnere, og når derfor stater begynder at censurere eller forbyde kunst, så er det i virkeligheden af frygt. Magthaverne er bange for at blive afsat af kunsten, fordi den ved noget om tiden og dens konsekvenser, som ellers er ukendte.

(Statsminister Viggo Kampmann i en radioulendelse søndag den 22. juli 1962. Refereret i Information d. 23. juli 1962).

Det nye skandinaviske
kamp- og kulturtidsskrift:

SITUATIONISTISK REVOLUTION

Undertegnede forudbestiller hermed det i nær fremtid udkommende tidsskrift

SITUATIONISTISK REVOLUTION

i antal eksemplarer _____ ÷ 7 danske kroner.

Arabonnement omfattende fire numre,

ialt 25 danske kroner _____

Navn _____

Adresse _____

By og land _____

(Betaltes ved modtagelsen)

Tryksag

Frankses
som
tryksag

Redaktionen af tidsskriftet
SITUATIONISTISK REVOLUTION

SITUATIONISTISK REVOLUTION
KRISTINELYST - HELSTED - RANDERS
Randers - Danmark

Udgivet af den internationale situationistiske bevægelses skandinaviske sektion.
Ansvarshavende redaktør: J. V. Martin.
Ekspedition: Strømmen 22, Randers, Danmark. Tlf. Randers 6009

**YOU
ARE
INVITED
TO
THE**

DESTRUCTION OF THE RSG-6

which will take place on saturday the 22nd of june 1963, at 3 pm.

**GALLERY EXI, HUNDERUPVEJ 78
ODENSE - DENMARK
(22. june - 7. july)**

**IT IS A MANIFESTATION OF THE
SITUATIONIST INTERNATIONAL**

**ORGANIZED BY J. V. MARTIN
ASSISTED BY MICHÈLE BERNSTEIN,
GUY DEBORD AND JAN STRIJBOSCH**

Odense

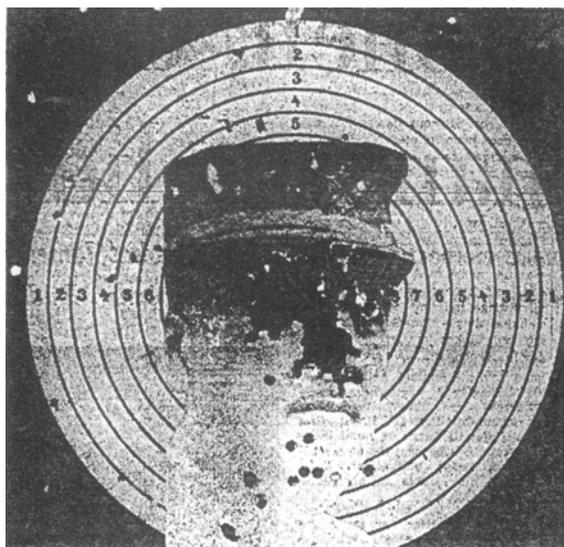
In the newly created Galleri Exi – situated in the basement of the first collective in Denmark, run by the later notoriously known leader of the Danish pedagogical experiment Tvind Mogens Amdi Pedersen – the manifestation "Destruction of RSG-6" opened the 22nd of June 1963. The manifestation was created by the Situationist International who had turned the first room of the gallery into a shelter with sirens, plank beds and corpses. In the next room a row of targets with attached pictures of contemporary politicians like president Kennedy, Khrushchev, de Gaulle and the Danish foreign minister Per Hækkerup hung. The audience were told to fire rifles at the pictures and obtained a free copy of the catalogue if they managed to hit the eye of one of the politicians. On the wall next to the targets a series of so-called directives made by Debord hung. The directives were white canvases on which Debord had written slogans like: "Abolition du travail alièné" (Abolition of alienated labour). In the next room J. V. Martin's 'thermonuclear maps' hung. The maps were large paintings that depicted the world after the outbreak of the third world war. Next to Martin's maps Michele Bernstein's tableaux with plastic soldiers were placed. The tableaux showed the history of the continued defeats of the proletariat as victories: "Victoire de la Commune de Paris" (Victory of the Commune in Paris).

The manifestation was conceived as a continuation of the action undertaken two months prior to the opening of the manifestation by a group of British activists calling themselves Spies for Peace. The British activists had broken into a secret shelter called RSG-6 in Reading where the British government had planned to hide in case of a nuclear attack. Following their discovery of the plans of the government the activists had published a small pamphlet in which they made public these plans and the existence of secret shelters reserved for politicians and civil service personnel. The events following the publication of the pamphlet causing a scandal in Britain attracted considerable attention and the situationists were not late in responding.

The political culture of the early 1960's was still very much marked by a nihilistic crisis, which followed the self-destruction of nazism and which reduced the world into the cold war opposition of East and West. Although a politically conservative culture was slowly being replaced by a more optimistic political culture carried forth by an expanding economy in the Western countries, the optimism only lasted shortly following events like the erection of the Berlin Wall. The year before

Publikbild från utställningen *Destruction av RSG-6*.

JYLLANDS POSTEN
JULY 1963

Vil De skyde Khrustjov?

En, noget usædvanlig udstilling aabner paa lørdag i det nye kunstgalleri EXI paa Hunderupvej i Odense. Den er foranstaltet af Situationistisk Internationale, der har hovedkvarter i Paris, og de medvirkende er Michele Bernstein, Guy Debord, Jan Striffler og deres danske repræsentant, V. V. Martin fra Randers.

Udstillingen er delt op i tre afdelinger. Den ene er indrettet som et atombeskyttelsesrum, hvor hvidklædte herrer uddeler beroligende midler, alt imens sirener hyler og bomber tikker. Næste afdeling viser de forklulede rester af vor jord efter 3. verdenskrig - isat fra en rumkabiné. Samme sted er indrettet et skydetelt, hvor man alt efter behag kan skyde paa „gerningsmændene“ - dvs. paa portrætter af bl. a. Franco, Adenauer, Khrustjov, Hækkerup og de Gaulle.

I tredje afdeling vises malerier, repræsenterende to nye retninger i billedkunsten - hævdes det. Den ene bestaar af saakaldte temonucleærkartografier.

INFORMATION

JULY 3(?) 1963

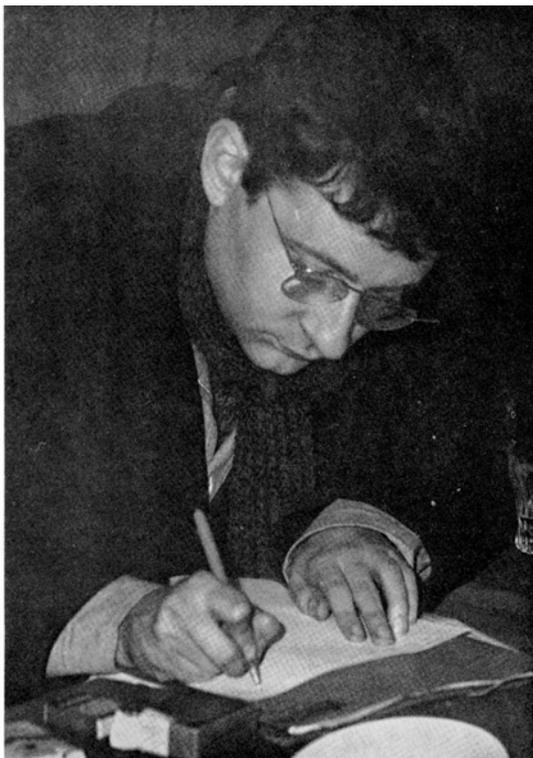

Maleriudstilling med knald i

Et af landets nye gallerier, »EXI« paa Hunderupvej i Odense, har i dag, lørdag, fernisering paa udstillingen »Destruction RSG-6«. »Den internationale situationistbevegelse« har samlet en vandreudstilling som skal gaa verden rundt med premiere i Odense. Udstillingen vil demonstrere aktiv neutralisme - bl. a. vil udstillingsgæsterne faa lejlighed til at skyde paa portrætter af forskellige af verdens »store« saasom præsident Kennedy, paven, Hrustjov og de Gaulle! Saa vidt det har kunnet oplyses, udleveres ét skud til hver gæst, og man vil saa bagefter tælle, hvem der har faaet flest huller i sit portræt.

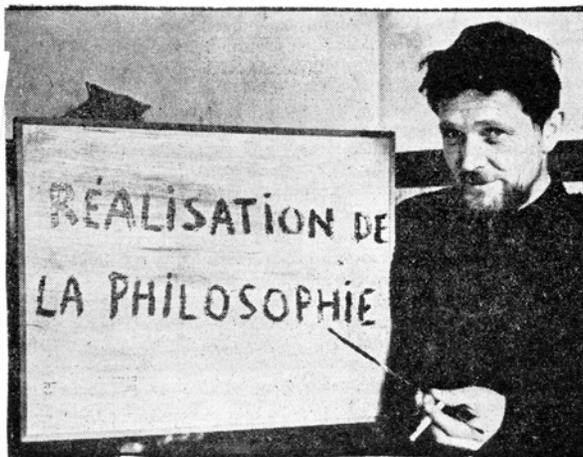
Ødelæggelsen af RSG-6 hentyder til de civilforsvarsoentret, der for nylig blev afsløret i England af de saakaldte fredspionerer.

I øvrigt vil udstillingen omfatte et besøg i en bunker, hvor kuttelistede hjælpere vil demonstrere livet under et atomangreb. Bortset fra disse aktiviserende momenter bliver der udstillet malerier paa traditionel vis af den ledende indenfor den internationale situationistbevegelse, franskmænd Guy Debord, samt lederen af den skandinaviske sektion J. V. Martin. Randers, maleren og forfatteren Michèle Bernstein, Paris, og Jan Strijbosch, Holland. Ialt omfatter udstillingen 20 lærereder. u.

GUY DEBORD

Filminstruktør og redaktør - film director and editor - cinéaste et directeur de revue.
c/o »Internationale Situationniste«, B. P. 75-06 Paris.

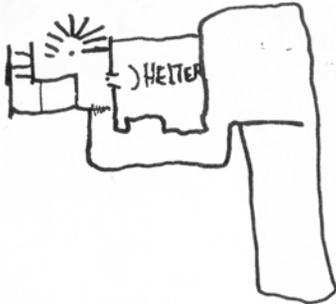

J.V. Martin med et af Guy Debord's direktiver : »Virkeliggør filosofien«.

4 lyskæder
Blåt lys (blinkende)
Camenbert.
Vej i gaderne store rum.
Sirenestøj.

« L'Europe 4 heures 30 après le début de la 3e guerre mondiale ».

Kunstnerisk ophavsret krænkes

På udstilling i Odense

To helt nye kunstretninger vil blive præsenteret ved en udstilling i „Galerie Excl“ i Odense på lørdag, hævder maleren J. V. Martin, der er udstillingens arrangør.

Begge retninger hører til de markante, for så vidt som de har med krig at gøre. Den ene kalder J. V. Martin for „thermonuclear cartografi“, og det er med værker af ham selv, den præsenteres.

— Det er landkort i store relieffer, forklarer han. „Må skal forestille sig, at man er en rumplott, der kredser rundt om Jorden ved udbruddet af en tredje verdenskrig. Det første billede er fra en time efter krigsudbruddet, på et tidspunkt, da Jorden viser spredte sygdomspletter. Efterhånden bliver hele landkortet et kaos.

Batalje

Kunstretning nummer to er en anden form for bataljemaleri. Den franske maler Mathieu forsvandt sig for nylig med moderne bataljemalerier, der bestod af grundfarven med spredte afrydelser af farven direkte fra tuben. Dette, hævder J. V. Martin, reagerer malerinden Michèle Bernstejn, ligeledes fransk, imod. Hun er naturalist, mener han, og forsyner sine malerier med rigtige tinsoldater. „Den spanske republikks sejr“ hedder det af billederne, der vender historien gang om.

Desuden vil man komme til at se „direktiver“ af Guy Debord, og, oplyser arrangøren, et billede, malet oven på et originalværk af spæniener Pinot Galizio, der tidligere har udstillet i Danmark.

— Det er klart ulovligt at overmale en anden kunstners værk og udstillet det, J. V. Martin.

— Det kan ikke være forkert at overmale et billede af Galizio. Vi har givet ham nyt liv.

Kunsthandler Børge Birch, der præsenterer Pinot Galizio i Danmark, er for tiden bortrejst og kan derfor ikke, tage stilling til overmalingen, der, når billedet også udstilles, er en krænkelse af den kunstneriske ophavsret. Virtus.

J. V. Martin ved et af sine malerier, hvis titel er „Nordamerika efter 3. verdenskrig“

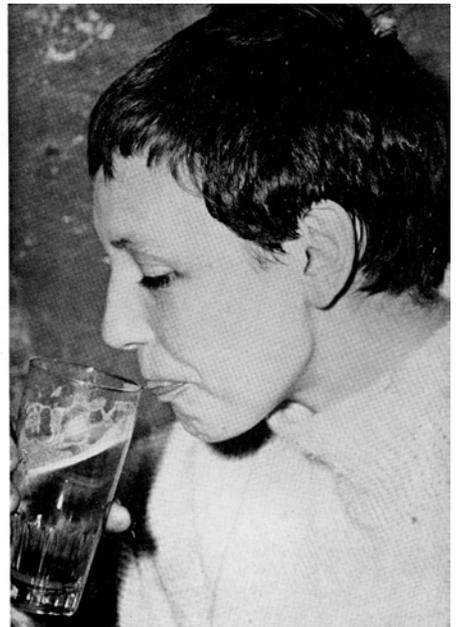
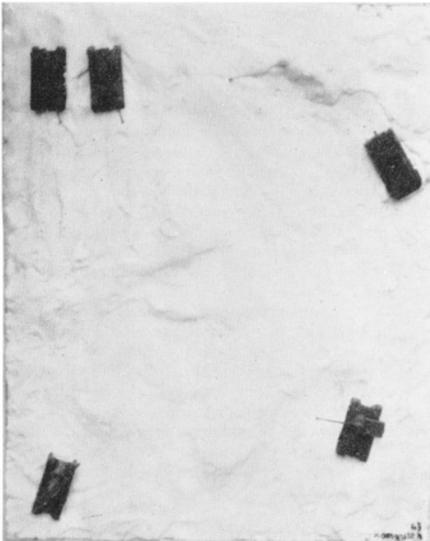
the manifestation took place in Odense the world had been on the brink of nuclear war when American aircrafts had discovered that the Soviet Union was preparing to install earth-to-earth missiles on Cuba. President Kennedy briefed the American public of the matter in a nation-wide TV-talk the 22nd of October and launched a blockade against Cuba. At that moment Soviet ships carrying missiles were on their way cross the Atlantic Ocean to Cuba. Some hair-raising days followed, where the Soviet ships continued their course and the armies of the two superpowers were put on a state of extreme preparation. The risk of a nuclear war seemed immanent but in the final hour the Soviet ships were pulled back.

The events of the Cold War and the reciprocal threat of total destruction were contributory facts to the establishment of the protest movement, the Spies for Peace group was a part of. In accordance with their theories the Situationist International regarded themselves as the brain of this growing protest movement. In so far as they were the avant-garde of the avant-garde the situationists had developed an adequate revolutionary theory that united the destruction of art with the contemporary political struggle. The action in England was to be put into a proper historical and theoretical setting by the situationists who presented the manifestation in Odense as a continuation of the action in England and as an extension of the battle against the ruling powers. The manifestation was a widening where the isolated and concrete phenomena were fused into a total critique by the situationists. The destruction of art and the political revolution were two sides of the same coin. Therefore the situationists attempted to stage a kind of total context-text, where revolutionary consciousness and artistic critique were united in the concrete and provisional placement of the statement that had been détourned. In so far as art was trapped in a dialectical position between subversion and subvention of the dominant values the manifestation in Odense and the objects present in it had to effect a critique of modern art and at the same time in negative refer to the authentic activity that art had once been before it was recuperated by the spectacular-market society. "Destruction of RSG-6" was thus an attempt to challenge the occupation of art by the spectacle. Debord's directives, Martin's maps and Bernstein's victories were all examples of a situationist use of art in which an anti-ideological communication was supposed to appear through the critique and stultification of modern art. In Martin's maps it was abstract expressionism that was ridiculed and turned upside down. In Bernstein's victories it was both monochrome painting and the *nouveaux réalistes* that were scandalised. All of these contemporary artistic practices were according to the situationists examples of how the spectacle had reduced art to being aesthetic preservation of alienation and separation. The artist performed a fully ideological task. The role the work of art now sustained was to affirm the alienation of that which in art caused revolt and critique against insensibility and conformism.

Michèle Bernstein. Pariskommunens sejer (detalj). Plastsoldater på gipsrelief.

Michèle Bernstein. Den spanske republikens sejer.

MICHELE BERNSTEIN
 maler og skulptør - peintre and writer - peintre et écrivain.
 1 impasse de Clairvaux, Paris 3.

Vedr. „Destruktion af RSG-6“

Hr. redaktør! I Information (8.7.) skriver De som indledning til en erklæring udsendt af kunsthandler Tom Lindhardt, Odense, vedrørende Situationistisk Internationales lukning af sin manifestation „Destruktion af RSG-6“, at denne i sin erklæring tilbageviser vore anklager vedr. kunsthandlerens brudte aftaler. Det er vor opfattelse, at kunsthandleren paa intet sted i sin erklæring beskæftiger sig med eller tilbageviser noget som helst af det, sagen drejer sig om.

Destruktion af RSG-6 var fra vor side en hyldelse til det arbejde, »Spioner for Freden« havde udført i England ved under paaskens atommarch at udsende de hemmelige planer for et regionalt militærregeringssæde i Sydengland (magtens bunkers). — Manifestationen var samtidig hermed et angreb paa et samfundssystem, der tillader magtens indehavere — gennem trusler om atomkrig, gennem prøvesprængninger — at udsætte menneskeheden for dødelige farer.

Galleriet i Odense var derfor delt op i tre afdelinger, hvoraf første afdeling var et atombeskyttelsesrum, der alene gennem sin indretning: blaa blinkende lys, hylende sirener, feltenge, konserter og paa en briks et lig var i stand til at give udstillingens besøgende et overordentligt stort chok, — hvilket adskillige da ogsaa gav udtryk for var lykkedes paa ferniseringsdagen, hvor vi selv var til stede.

Som et middel til »opkvikning og afregering« laa i næste rum fire rifler parat, saaledes at gæsterne kunne tage aktivt del i udstillingen ved at skyde paa de ophængte fotografier af systemets ledere (Hrustjov—Kennedy, Franco—Verwoerd, Adenauer—Per Hækkerup, Paven—de Gaulle). I dette rum var de termonukleære kartografier ophængt (relief-landkort, der skildrede de forskellige lande paa forskellige tidspunkter af 3. verdenskrig, begyndende med smaa, hudsygdomsagtige pletter for til sidst at ende i et rent inferno, Position for beskueren: i en rumkabine paa vej væk fra denne klode).

Sidste rum var forbeholdt malerier.

Vi har hermed fremlagt den idé, som udstillingen var bygget op over. Vi ser intetsteds, at den skulle give sig udslag i, at vi har afholdt »tivolí i gallerie EXI« som paastaet af Tom Lindhardt, — dertil er hele arrangementets baggrund for alvorlig.

MEN — i samme øjeblik vi forlod Odense, foretog kunsthandleren en beskæring af udstillingen, der var saa kraftig, at den ville kunne faa Det Bedstes litteraturbeskærere til at blegne af misundelse: Han fjernede hele ideens fundament ved at sætte rum 1 — atombeskyttelsesrummet — ud af

drift. Derved blev det til et tivoli med en skydebane, hvilket vi ikke kunne acceptere, og saa snart det kom til vort kendskab, lukkede vi den af kunsthandleren kastrerede udstilling.

— — —
Undervejs til Situationistisk Internationales kunstudstilling, DESTRUKTION AF RSG-6, i Galerie EXI, Hunderupvej 78, Odense, er den belgiske arkitekt Rudi Rensson fredag den 21. juni blevet nægtet indrejse i Danmark. Han medbragte i sin bagage fem billeder af vor kunstnerkammerat Jan Strijbosch, til brug for ovennævnte udstilling.

Vi anmoder justitsministeren om en snarlig forklaring paa, hvorfor man nægtede at give indrejsetilladelse til et medlem af Situationistisk Internationale.

For SITUATIONISTISK
INTERNATIONALE.
J. V. Martin Randers.

J. V. Martin:
PÅ ANDEN DAGEN SIGER DE, DER VIL VÆRE 82 MEGALIG.
ON THE SECOND DAY THEY SAY THERE WILL BE 82 MEGABODIES.
AU SECOND JOUR ON PREVOIT 82 MILLIONS DE MORTS.

POLITIKEN
JULY 1963

POLITIKEN
I Gallerie Exi på Hunderupvej viser den situationistiske bevægelse en udstilling — hvis man kan kalde den sådan? — med en idé. Michele Bernstein, Guy Debord, Jan Strijbosch og J. V. Martin demonstrerer med nogle kaotiske produkter, bestående af gips, krøluld, tinsoldater, oversprøjet med farve eller overmalet med slagord for ødelæggelse af den engelske regeringsbunker R S G-6, der er opført som civil forsvarsforanstaltning i en atomkrig. Det er naturligvis dybest set mod krigen selv og mod den totalitære statsmagt, de protesterer, og de vil formentlig opfatte det som en kompliment, når det siges, at de ikke gør det med kunstneriske virkemidler. Men sådan er det nu ikke ment af undertegnede.
Pierre Lübeckert

Billedet fra udstillingens åbning. Nu er det udstillerne og galleriets ledere, der udveksler skud.

Også ideologisk strid i Odense

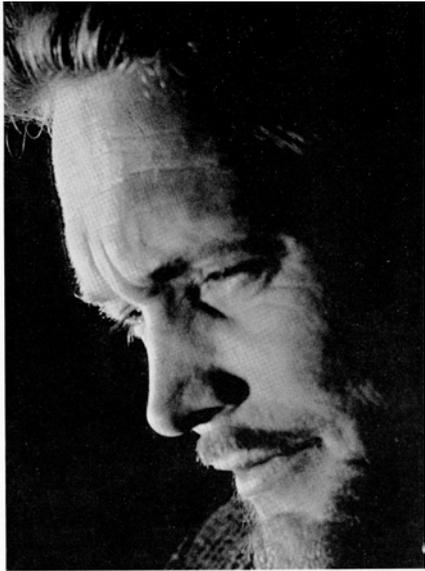
Gallerie Exi's situationistudstilling lukkes efter opgør mellem udstillerne og galleri-lederen

Erfaringen synes at vise, at de folk, der er lette at fornærme, er de, der selv er ude på at fornærme og provokere andre. Den internationale kunstnerbevægelse, der kalder sig situationisterne, har i tidens løb bevist denne sandhed. Et af situationisternes fornemste mål er at provokere deres omgivelser. Et af deres mest vellykkede resultater er, at de på grund af indbyrdes kævl og strid har nået at splitte sig selv op i fire-fem forskellige hinanden stærkt fjendtlige grupper.

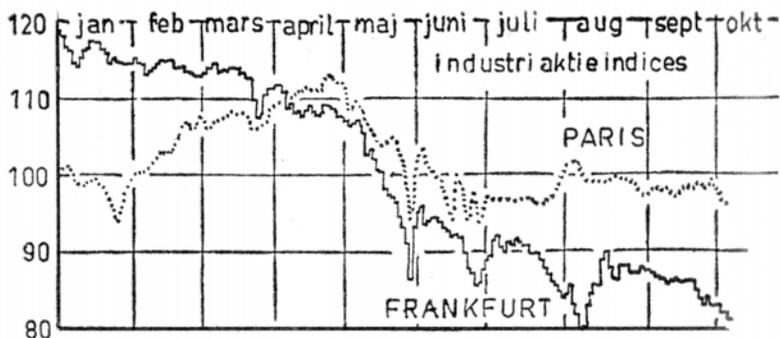
kendte statsmænd, bl. a. Per Hækkerup og Kennedy.
Situationisterne anklager Tom Lindhardt for ikke at have passet udstillingen ordentligt. Der har bl. a. manglet hagi til rifleerne i skydeboden, da en gæst ankom fra Jylland for at gennemhulle Kruschev.

Riltv

Den fløj af situationistbevægelsen, der betragter sig som de rigtige efterkommere af bevægelsens grundlæggere i Paris, har i det sidste par uger holdt udstilling i Odense, hovedsageligt repræsenteret ved Randers-maleren J. V. Martins billeder. Nu er bevægelsen kommet i strid med lederen af gallerie Exi, maleren Tom Lindhardt, der i lokalerne på Hunderupvej har givet husly for situationist-udstillingen. Foruden malerierne bestod udstillingen af en demonstration af en uhyggevækkende atom-bunker, samt af en skydebod, hvor udstillingsgæsterne kunne skyde til måls efter

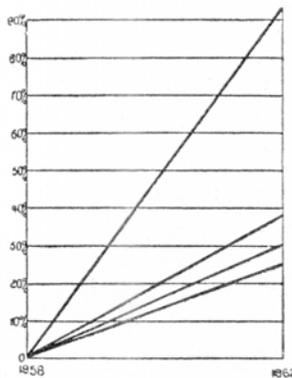
J. V. MARTIN
maler og redaktør — peintre and editor — peintre et directeur de revue.
*Kritikanalyser, Højeled pr. Randers, Danmark.

Industrielle værdier i 1962.

Industrial values in 1962.

Les valeurs industrielles en 1962.

Situationistiske værdier mellem 1958 og 1962.

Situationist values between 1958 and 1962.

Les valeurs situationnistes entre 1958 et 1962.

The manifestation in Odense received quite a lot of attention in Danish newspapers but the manifestation did not get a lot of actual reviews. In most of the contemporary writings about "Destruction of RSG-6" the manifestation was presented as a comical incident and a telling headline was "A cracking painting exhibition". In the only real review published in the Danish daily *Politiken* the critic Pierre Lübecker expressed his doubt whether the manifestation was an art exhibition at all. He finished his review by writing: "It is off course against the war itself and the totalitarian state power that they [the situationists] object and they will probably interpret it as a compliment when it is said that they don't do it with artistic means. But it is not meant like that by yours truly."

The situationists were not content with the course of affairs themselves and the 4.th of July the Danish members J. V. Martin, Peter Laugesen and Hervard Merved demanded that the manifestation should be closed. Galleri Exi had according to the situationists closed the first room, the shelter, and allowed the audience to go directly to the targets and the exhibited anti-works. That was not acceptable to the situationists. The owner of the gallery Tom Lindhardt responded that the situationists had had exaggerated demands it was not possible to fulfil. When the manifestation was closed down there was only a few days left of the scheduled period. The closing and the subsequent attention in the press about the incident were probably planned in advance by the situationists who wanted to confirm their anti-artistic stance and wanted to get all the attention they could for their theories. In retrospect the course of events in Odense stand out as a desperate attempt to have it both ways: to use art in a situationist way and reject art and its infrastructure. The situationists were caught between one the one hand the need for publicity and recognition and on the other hand the belief that any attention and recognition would be damaging and compromise their entire project and prevent the coming of the much desired revolution. Because the situationists tended to reject the possibility of authentic artistic communication there was nothing left for them but to abandon art and disappear. On the one side it was necessary for the situationists to keep a certain distance to the modern world of the spectacle that attempted to neutralise the situationists by giving them a place in the spots of the spectacle, one the other side it was necessary to challenge the spectacular market society now and here with a concrete and topical project. Acuteness, secrecy and teleology fused in the obscure situationist mixture. It became extremely difficult to locate the difference between critique of the institutions and the incorporation into these, between appropriation and recuperation. The situationists were being pulled apart by the suffocating tension between this world and the one the situationists desired, between what was and what ought to be. Caught in this limbo the situationists existed ignorant of themselves. An ignorance that devoured them. Like all true avant-gardes the situationists were first and foremost vanguard for themselves. That is why they pursued themselves and was forced constantly to rid themselves of their rearguard. They were the present seen from the future.

Silkeborg

After Asger Jorn in 1950's had donated a large amount of art works by artists like Dubuffet, Henri Michaux and Roberto Matta to the museum in Silkeborg, it was decided in 1960 to set up a situationist library at the museum. This decision coincided with a visit to Silkeborg where Jorn and Debord also went to visit the old syndicalist Christian Christensen, who had introduced Jorn to alternative Marxism in Jorn's youth. The library was to be set up according to a scheme that Debord made during their stay in Silkeborg. The library was to be divided into four different sections. The first of these was to contain pre-situationist material and it had four subcategories: A) COBRA (with a section on the origins of COBRA and Surréalisme Révolutionnaire), B) lettrism (with a section on Isidore Isou's lettrism after 1952), C) The Movement for an Imaginist Bauhaus, D) the international lettrists. The second section was supposed to hold situationist material: journals, leaflets, posters and other printed matter. The third section was the so-called historical section containing material about the situationists authored by others. The last section was the copy-section that should present examples of the works that imitated the situationists. In a small notice in the fifth issue of *Internationale situationniste* it was the last section that was singled out as the most important one. The gathering of the material of the situationist followers, who just copied and thereby falsified the situationist project, would make it easier to condemn this practice. This last section was also supposed to hold a number of different diagrams depicting the historical development of the avant-garde. The diagrams were supposed to show that the Situationist International was the only authentic contemporary avant-garde, an avant-garde true to the project of the interwar dada and surrealist experiments. As the organisation of the library makes clear the most important creation of the situationists were themselves, the situationist avant-garde. In contra-revolutionary moment the self-realisation of the avant-garde was the most difficult but also most important task an avant-garde could set for itself. But this realisation was complicated by the fact the spectacle desired to recuperate the avant-garde by any means necessary. The avant-garde therefore had to stay away from any contact with the cultural establishment; it had to refuse to be contained within the pacifying representation of the spectacle, representations that reduced people to stale identities: artist, politician, revolutionary, writer, filmmaker, etc. These identities now prevented people from doing the activities once prescribed by these terms. The avant-garde faced the problem that any realisation, any created work, was a concession to the ruling powers and to the banality of the old culture. Therefore the situationists had to –

conceal every 'finished' object, mask themselves and realise their actions in a hurry without leaving traces. If the institutions of the spectacle spotted the avant-garde and its possible realisations the all-inclusive institutions would suck up and tame the avant-garde and use it to keep intact the deceitful world of the spectacular commodity. If the avant-garde was to succeed it should not only cancel its own conditions of existence, it should become invisible. The avant-garde therefore had to work towards its own abolition: The situationist library in Silkeborg was never realised.

Au Danemark, des situationnistes chez Christian Christensen. Révolutionnaire irréductible, Christensen a été le théoricien et l'organisateur du mouvement ouvrier danois au début du siècle.

Kunstens tid er forbi

SITUATIONEN er alvorlig. Der er to slags situationister, og de er ikke gode mod hinanden. Den ene gruppe har som en anden hellig kirke udstødt den anden, skønt ingen af de skilte anerkender begrebet organisation, endelige institution.

„Internationale Situationiste“ er i egen opfattelse den ortodokse. Medlemmeme, som med vold og magt ikke vil kalde medlemmer, foragter de såkaldte nashister, der holder til på Drakabygget, en alt andet end æde adegård under Hallandsåsens skærmende græser. Patronen er Jørgen Nash, fedt og håren i Jylland, men levende i selvalgt eksil, som andre (ikke)-medlemmer af „Den anden situationistiske internationale“.

I vort arkiv findes hostisende smukke billeder af Nash og maleren J. V. Martin på hver sin heft og dog samdrægtigt stillesædende ved Drakabyggets svinstald. Idfyllen er for længe skamridt. J. V. Martin sidder nu i Randers og bandlyser sin fbrv. staldbroder, hvis han da ikke galoperer ned til de ægte situationist-kolleger i Holland og Frankrig, for at formulere nye mystiske anklager mod de frafaldne skandinaver.

Situationen er lystig for uvekkommende, men det ville selvfølgelig være helt forkert, hvis vi frakendte selve den evige uvo voksende situationisme en betydning for folkens liv og velfærd.

„Internationale Situationiste“ forklarer omhyggeligt i sit sidste nummer, at man vil ska-

be situationer og ikke nøjes med at erkende dem. Det er et godt, aktivtisk program og man bliver yderligere oplyst af følgende pasus i et tidligere manifest:

KUNSTENS tid er udløbet. Det, det drejer sig om nu, er at realisere kunsten, hvilket vil sige, effektivt at konstruere på et hvilket som helst plan af livet det, der indtil nu kun har kunnet være illusioner eller kunstneriske erindringer, der var eksistat dromt og løsnereveret. Man kan kun realisere kunsten ved at undertrykke den. Imidlertid må man indvænde mod den nuværende samfundstilstand, der undertrykker kunsten ved at erstatte den med automatismen i et skuespil, der er endnu mere hierarkisk og passivt, at man kun kan under-

trykke kunsten ved at realisere den.

Oppe på Drakabygget har man svar på rede hånd. For nylig kunne man læse i „The Times Literary Supplement“, at Nash og hans venner har lovet hinanden, at de aldrig vil sege ly i et atom-beskyttelsesrum. Denne hæderlige afvisning af alle unaturlens frittelser efterfølges af en behjertet bekendelse til den progressive, altomfavnende, globale skandinavnisme.

DEN sociale struktur, som sikrer frihedens nye kdr, har vi kaldt det situatistiske system. Udgangspunktet er afkristningen af Kierkegaards situationsfilosofi. Dette må forenes med britisk økonomisk teori, tysk dialektik og franske program-

mer for socialt aktion. Det medfører en dypglænde omsuorering og revision af Marx' læresætninger og en fuldstændig omvæntning, hvis værk har rod i den skandinaviske opfattelse af kulturen. Denne nye ideologi og filosofiske teori har vi kaldt situationisme...

Nuværende eleverne magter ikke at guide læserne videre på så vanskelige stier og henviser pilgrimme til fortsat læsning af situationistiske publikationer. Trafikken er besværlig, men det står jo også skrevet, at den brede vej fører til forfælske, mens den trange leder os til salighed.

P.S. Til trost for dem, der kender Nash som en jordnær rambullker, skal det siges, at han i utopetriske stunder stadig tager gas på sin egen og andres højtid med et uafslappet

Randers

After Jørgen Nash and the other Scandinavian members of the Situationist International had been excluded in 1962, it was up to the painter J. V. Martin to lead the Scandinavian section of the situationist project. The hometown of Martin, Randers in Jutland, became the centre for the situationist activities in Denmark. During the next decade Martin more or less single-handedly organised a range of events, which caused small scandals in Denmark. Following the funding of the 2. Situationist International by Nash and his compatriots Martin directed a series of attacks against Nash and the other renegades. In the eyes of the 'original' situationists like Debord, Martin and the others, the Nashists 'falsely' presented themselves as situationists to a Scandinavian public. In articles and interviews Martin objected to Nash's misuse of the situationists' theories and vocabulary and he described him as a 'parasite'. The 2. Situationist International was nothing but a "baby soothing, court jesting and peasant girlish romantic escape from reality". Martin and the situationists presented the exclusions as a simple question of the proper understanding of the situationist' ideas. The exclusions were a necessary condition for the revolutionary clarity the situationist avant-garde should manifest. If the situationist ideas were used as legitimization for different artistic or semi-artistic activities, the institution would swallow the revolutionary avant-garde. Fellow travellers were not accepted.

After Martin with instructions from Debord had staged the manifestation "Destruction of RSG-6" in Odense, which contained not only a critique of the threat of nuclear war, but which was also conceived as a response to the Nashist exhibition "Seven Rebels" the year before in Odense, Martin became the man of the moment in December 1964 when he produced and distributed two postcards with anti-royal content. The postcards, which were produced in 2000 copies, showed two naked women with attached text bubbles. On one postcard a girl stripped to the waist lay in a basket chair saying: "The liberation of the working class is its own work!" On the other postcard a very well known photo of the British prostitute Christine Keeler, was reproduced saying: "As the Situationist International says: It is more honour full to be a tart than marrying a fascist like Konstantin." Keeler had the year before been involved in a big scandal in England, the so-called Profumo-affair, where the British minister of defence had an affair with Keeler while she simultaneously slept with a Soviet naval officer. The provocative element in the postcard was nevertheless the text bubble where the recently celebrated marriage between the Danish Princess Anne-Marie and

Randers-kunstmaler stævnet for blufærdighedskrænkelser

Randers Dagblad

Der rejses nu tiltale mod Randers-maleren

J. V. Martin afhørt af kriminalpolitiet — Sigtes efter pornografiparagraffen

Kunstmaleren J. V. Martin, der er nordisk talsmand for kunstretningen Situationistisk Internationale, var i gaar til afhøring hos kriminalpolitiet i Randers, hvor sigtelsen for blufærdighedskrænkelser blev forelagt ham. Sagen er rejst af lektor Inger Hansen, Haslev, som føler sig stødt af nogle postkort, J. V. Martin i sommer sendte til hende i forbindelse med en masse-udsendelse. Postkortene viste nogle nøgne piger, som i »bobler« kommer med forskellige udfald mod kirken og kongehuset.

Efter afhøringen i gaar vil politiet nu anmode statsadvokaturen om at rejse tiltale mod maleren, subsidiært mod Situationistisk Internationale. Foreløbig sigtes maleren for overtrædelse af paragraf 234 (pornografiparagraffen), som giver straf til den som offentliggør eller udbreder utugtige skrifter, billeder eller genstande. Det er

samme paragraf, maleren Freddie i 30'erne tiltaltes efter, for at have malet »utugtige« billeder.

Det er endnu uvist, hvornår sagen kommer for. Det vil formentlig først ske i løbet af nogle måneder efter sagens akter er kommet tilbage fra statsadvokaturen.

Efter sagen er kommet frem, har Martin i øvrigt haft et væld af henvendelser fra mennesker, som ønsker at købe de omtalte postkort. Saaledes har flere mænd fra Sjælland ringet og spurgt paa priserne. De har alle været i stand til at tilbyde en meget høj pris for postkortene. Hertil svarer maleren:

— Nu har vi desværre ikke flere tilbage, vi kunne ellers tjene styrende med penge paa den forretning. Men begyndte at lave flere af dem, det gider vi ikke. Vi er nu engang avantgarder — saa hvorfor gentage sig selv. Nej, nej.

sr esso.

Anmelder postkort til politiet

Lektor Inger Hansen anklager for blufærdighedskrænkelser

RANDERS, onsdag.
POLITIKEN PRIVAT

Politianmeldelse er indgivet mod kunstmaler J. V. Martin, Helsted ved Randers, for nogle postkort, han har udsendt, og som ikke er helt i stil med, hvad man er vant til.

Anmeldelsen er indgivet af lektor Inger Hansen, Haslev, kendt som initiativtageren til en Moralisk Oprustnings-præget protestadresse mod en seksualundervisningsfilm i TV. Inger Hansen har ment, at postkortene krænker blufærdigheden, og hun har derfor indgivet anmeldelse til kriminalpolitiet i Randers, der nu arbejder med sagen.

Martin er med i ledelsen af organisationen Situationistisk Internationale — en kulturelt revolutionær bevægelse. Denne lod i sommer fremstille to postkort med lide »friske« billeder og diskutabile tekster.

EKSTRAMANDEN

MINE SKRAPPE JULE-KORT

Man må følge med tiden.

Så også jeg vil i år benytte mig af den store mode og glæde mine venner og bekendte med det nyeste nye inden for jule-hilsenerne:

De pornografiske postkort!

Misforstå mig ikke. Mine postkort skal ikke være lige på og hårde som dem, Inger Hansen i Haslev får fra sine pennevener. Mine kort skal som al god pornografi være let gedulgt i deres mening. Men den vil være god nok for dem, der kan se, hvad der ligger bagved.

Onkel Theodor, den gamle gris, får et kort med et topløst grantræ.

Det kan han kikke på med lomme-lygte under dynen.

Jeg har sendt en bly kusine et kort, hvor man ser en hare sidde midt på en mark. Og haren har INGEN BUKSER på!

Min moster på Mols må rødme, når hun modtager mit årlige kort med nissefamilien, der spiser grød på loftet.

Hun vil nok tænke på, at både nissefar og nissemor er splitter-nøgne under det røde tøj.

Og endelig vil jeg sende min gode ven, frugtrosseren i Alborg, det alterværste:

Et vaskekøgte fransk postkort i originalfoto; en dame, som, det tror jeg nok sige, er blevet elsket

af adskillige af de frække pariserer i tidens løb.

Kort sagt et kort af Notre Dame i sne!

Ekstramanden.

J.V. martin's postcard stating 'As the SI says: it is more honourable to be a prostitute like me than marrying a Fascist like Konstantin', 1964

Randers-kunstner stævnes or blufærdigheds-krænkel- se

Medlem af Moralsk oprustning har indgivet anmeldelse mod maleren J. V. Martin for nogle postkort med nøgen-
modelle, r udsendt af Situationistisk internationale

Kunstmaleren J. V. Martin, Slots-
gade, Randers, er i gaar blevet
stævnet for blufærdighedskrænkel-
se. Anmeldelsen til kriminalpoliti-
et er indgivet af et af de ledende
medlemmer af Moralsk oprustning,
lektor Inger Hansen, Haslev, paa
grundlag af nogle postkort, som er
udsendt af organisationen Situa-
tionistisk Internationale.

Det drejer sig om to typer post-
kort, der er trykt og distribueret i
ialt 2.000 eksemplarer. Kortene vi-
ser to nøgenmodeller med indkø-
piede tekster.

Det ene er et svar paa løbesedler,
som maleren Jørgen Nash i sin tid
lod cirkulere i Sverige, mens det
andet beskæftiger sig med prinsesse
Anne-Maries giftermål, med
kong Konstantin.

Kortene blev udsendt ~~en gang~~
i sommer, og jeg finder det ganske
normalt, at Moralsk oprustning nu
reagerer, siger J. V. Martin, der er
skandinavisk talsmand for Situa-
tionistisk Internationale.

Derimod finder jeg det under-
ligt, at der skal gaa saa lang tid,
inden MO finder, at blufærdighe-
den er krænket. Men maaske er
Inger Hansen efterhaanden blevet
saa hårdet, at hun er langsom til
at rødme.

I øvrigt er MO's reaktion den
første, der kommer.

— Har Inger Hansen selv modta-
get kortene?

— Ja, hun har faaet dem begge.
Det er klart, at vi maa sende kort-
ene til personer, som vi maa for-
trøste os paa. Ellers ville intet

* letter, som er medvirkende til at
* holde samfundets store maske-
* rade i gang.
— Hvad vil bevægelsen foretage sig
nu?

— Det er naturligvis ikke menin-
gen, at vi med kortene vil skabe
en ny pornografisag. Vi ønsker at
drøfte tingene og føre retssagen
paa et rent filosofisk grundlag. Det
er et spørgsmaal, om vi kan finde
en sagfører, som kan køre sagen
igennem paa det grundlag. Hvis ik-
ke, gør vi det selv, og vi vil, om
det bliver nødvendigt, køre den
igennem til sidste instans.

Sagen skal i første omgang be-
handles ved retten i Randers, og
vi agter lovrigt blot at lade det
bureaukratiske maskine køre, slut-
ter J. V. Martin.

Lektor Inger Hansen, der har
indgivet anmeldelsen var, som det
vil erindres, initiativtageren til
en protestadresse mod seksualun-
dervisningen i TV og mod Christ-
ine Keeler-filmen, da den kom op
i Danmark.

Øvrigt er det Situationistisk In-
ternationale ikke ukendt med rets-
sager. For nogen tid siden blev
bevægelsen i München dømt for
gudsbespottelse og blasfemi.

callo.

Randers-maler provokerer atter

Kunstmaler J. V. Martin, der blev anmeldt til
politiet for udbredelse af pornografi,
udsender erklæring

Endnu inden statsadvokaten har
taget stilling til, om der skal rejses
tiltale mod den randrusiske ma-
ler J. V. Martin for at have ud-
bredt pornografiske billeder, har
denne paa Situationistisk Interna-
tionales vegne udsendt en erklæ-
ring om sagen, et 10 sider høfte
med overskriften »Im names des
Volkese«. På forsiden er der et bil-
lede af Christine Keeler med en
indsat tekst. Billedet er et af de to,
der blev brugt som postkort, og
som lektor Inger Hansen, Haslev,
anmeldte maleren til politiet for.

Hæftet er udsendt i 400 eksem-
plarer, bl. a. til Inger Hansen, og

maleren oplyser, at billedet skal
være taget af den nuværende jarl
af Snowdon, Tony Armstrong-Jones.
»Fotografierne har tidligere
været offentliggjort i blade, der
kan fås i alle kiosker, uden at no-
gen har talt om pornografi, hed-
der det bl. a. i erklæringen.

Til Folkebladet siger J. V. Mar-
tin:

— Hæftet er udsendt for at for-
tælle om motiverne til det, vi har
sat i scene.

— Er det nu ikke at provokere
for meget?

— Hvis nogen føler sig provoke-
ret, så må de da om det. I hæftet
klargør jeg om vort syn på den
bevægelse, som Inger Hansen står
for: Moralsk Oprustning. Jeg er
kun ked af, at politiet skal agere
værktøj for en sådan bevægelse.

— Har De sendt hæftet til po-
litiet?

LA POLICE ET LA TROUPE SE HEURTENT AUX MANIFESTANTS DEVANT LES CASERNES DE RANDERS (photo dans « Politiken » du 17-3-65).

FEBRUAR 1965

Malene J.V. Martin ligger på Randers sygehus og blev alvorligt skadet, da et bombeskrud slog ind i hendes bryst.

BOMBE MOD PROTEST- HOVED- KVARTERET

*Malene J. V. Martins ligger i
Randers sygehus*

RANDERS (Ekstra Bladet) — Seks mandene, maleren J. V. Martin ligger i Sct. Agnes i Randers blev i eftermiddag ramt af et bombeskrud, der formodentlig var kastet ned gennem et af de store ruder til malerens atelier på 3. og senere etage i ejendommen. Der opstod en heftig brand.

Press cuttings about the bombing of J.V. Martin's flat in Randers, 1965 (this page and next page)

Hele lejligheden i protest-kvartieret blev ødelagt, og den øvrige del af bygningen fik store øgskader.

LE « QUARTIER-GÉNÉRAL » SITUATIONNISTE AU DERNIER SOIR (photo parue dans « Quick » du 4-4-65).

J.V. MARTEN ARRÊTÉ (photo parue dans « Ekstrabladet » du 19-3-65).

the Greek King Konstantin was commented in terms that did not leave any doubt as to the situationist attitude towards the political situation in Greece. The combination of the photo of the naked, British prostitute and the text bubble, where the latest member of the royal Danish family was called a fascist, proved too much for Inge Hansen who was the chairman of the religious and anticommunist organisation *Moralsk Oprustning* (Moral Rearmament). She reported Martin to the police accusing him of lese-majesty. The case was dropped, according to the situationists because the police and the Danish government wanted to avoid further scandal.

The postcards were a good example of the activity the situationists undertook after they left the art world behind. When the situationists practised their interventions into the image sphere of society they of course used insights and practices from dada and surrealism but despite this the situationists did not consider their actions as art in a traditional sense. They looked upon themselves as a revolutionary *groupuscule* that had understood that art was a thing of the past of no use to the present critical tasks. Instead of creating works of art however fragile they might appear to be, the situationist avant-garde occupied itself with the theoretical organisation of resistance against the spectacle. 'Art' was passive spectacular relationship. All artistic mediums like visual art, literature and cinema were one-sided spectacular expressions the situationists sought to dominate or interrupt.

That the Situationist International constituted a real danger to the society of the spectacle was according to the situationists confirmed in 1965, when a bomb exploded in Martin's house in Randers during a demonstration against NATO. A former East German spy Søren Kanstrup, who took part in the rally, had brought a bomb to Randers from Copenhagen. Under mysterious circumstances the bomb exploded in Martin's house destroying the interior of the house and more or less his entire archive. Kanstrup was arrested but the case was never solved. The situationists never had any doubt that Kanstrup was an *agent provocateur* for the police and the Danish Communist Party, DKP. The forces of law and order and the Stalinists had according to the situationists joined forces to counteract the Situationist International and the growing protest movement. The potent self-understanding of the situationists was confirmed by the incident in Randers and the revolutionary propaganda was intensified.

ASGER JORN

FIN DE COPENHAGUE

CONSEILLER TECHNIQUE POUR LE DÉTOURNEMENT

G. - E. DIDORD

ÉDITÉ PAR LE BAUHAUS IMAGINISTE

København

One of the most important situationist's documents was created during 24 hours in 1957 in Copenhagen. The book *Fin de Copenhague* was made by Jorn and Debord at the printing house Permild & Rosengren after a single visit to the local news stall. The book was composed according to the *détournement* technique and consisted of fragments snatched from other books and magazines: photographs, comics, advertisements, maps from travel books, photos of naked ladies from pornographic magazines, etc. Each page was a collage of these elements, which were linked by the colour full lines Jorn had splashed onto the pages. Standing on top of a three-meter high ladder Jorn had poured the lithographical ink down on the print plates. The stains that resulted from his practice imitated the filtered colour threads of the action painters and mediated the attached text- and image elements. In so far as Jorn's colour stains were printed and reproduced they twisted the expressiveness of the then dominant abstract painting. The personal gesture was erased through the reproduction and lost its intimate human dimension because it had been 'performed' at a distance of three meters. In accordance with the situationist analysis of modern art – art has been seized by the spectacle and needs to be abandoned – Jorn parodied the expressiveness of action painting. Jorn reduced the painterly gesture of action painting to being a mere social representation in line with the advertisements and the nude photos spread throughout *Fin de Copenhague*. Jorn feigned expression. The dripping of action painting was thereby demystified and reduced to a technique, a style you could reproduce even outside art. The expressiveness was only present in negative.

The prefabricated text pieces and images in the book, which Debord had helped Jorn arrange in his capacity as *Conseiller technique pour le détournement*, formed a regular catalogue of the reduced communication of the society of the spectacle. The authentic poetry of language had been reduced to the vulgar prose of information. The spectacular-market society had expropriated not only the productive capacity of man but also the communicatory ability of man. The possibility of human welfare had been destroyed as a consequence of this expropriation and man was now alienated to a completely new degree. In the society of the spectacle language had no other function than to communicate the messages of the society of the spectacle. Language now functioned as a material support for the ideology of power; language was the cement that glued together the ideological scraps of the spectacle. That language could be something

completely different, for instance could be a reservoir in which man was hospitable to his kin and the other – in which man could be something different than the identities the spectacle sold – this possibility the language of the spectacle did its best to conceal. Language was just information according to the spectacle and as all communication passed through the cybernetic machines of the spectacle people no longer communicated but only performed tasks prescribed from above. Communication was a commodity on a par with cars, washing machines and bed lamps. It was mass-produced and distributed by the society of the spectacle. The placement of the different advertisements made visible the infinite selection of identical commodities that authoritatively instructed the subject to exist in a way favourable to the spectacle. As it said on one page in the book: “What do *you* want? [...] Lots of new clothes? A dream home with all the latest comforts and labour-saving devices? A new car... a motor-launch... a light aircraft of your own? Whatever you want, it’s coming your way – plus greater leisure for enjoying it all. With electronics, automation and nuclear energy, we are entering on the new Industrial Revolution which will supply our every need, easily... quickly... cheaply... abundantly.” The naive consumption desire of the spectacle was made explicit in the juxtaposition of this advertisement text with a comic depicting a young woman, her boyfriend and her lover. In the same way that the boyfriend just disappeared (“He just vanished”, the young woman says) and thereby made it possible for the young woman to be with her lover in the same way all problems apparently vanished with the purchase of a new commodity. On a later page in the book the ones excluded from this purified commodity paradise became visible: a turban wearing, swarthy man who was being harassed by a soldier. On the same page the only ‘handwritten’ text appeared: “VIVE L’ALGÉRIE LIBRE”.

As the title indicates *Fin de Copenhague* testified about the urban nightmare functionalism was slowly transforming European cities into. The juxtaposition of the phrases snatched from advertisements (“le problème est résolu”) with different diagrams mocked the functionalist reduction of the city. The *détournement* of the different textual and visual fragments in the book witnessed about the situationists desire to transform the world. The book was a document of the missing conditions of the authentic communication. The history the book was supposed to tell about how the situationists wanted to revolutionize Copenhagen and transform the city into a psychogeographical experiment, this history remained cacophonous. *Fin de Copenhague* oscillated as the situationists did almost manic-depressively themselves between a stout and indomitable Hegelian optimism and melancholic elegy. The book was incoherent and stuffed with detached bits and pieces because the world, which spectacular-capitalism had created, was like that. The book was incoherent because the world was incoherent. But in negative it kept alive a promise of another world not yet realised.

Dix minutes après, l'émotion étant
dissipée, on buvait le champagne

There's no whiteness

**VIVE
L'ALGÉRIE
LIBRE**

beaucoup de militaires conseillent les djebels pour
quérir rapidement « la difficulté d'être »

SUR LE PASSAGE
DE QUELQUES PERSONNES
A TRAVERS UNE ASSEZ COURTE
UNITÉ DE TEMPS

A PROPOS DE L'INTERNATIONALE SITUATIONNISTE 1957-1972

21 février - 9 avril 1989

EXPOSITION COPRODUITE AVEC L'ICA DE BOSTON

Info

Text by Mikkel Bolt Rasmussen. Illustrations from Mikkel Bolt's archive supplemented with material from the archive of the Copenhagen Free University.

Thanks to Lise Mortensen

This booklet was published as a part of the project 'The Rise and fall of the situationists' at the Copenhagen Free University, fall 2003.

Published by the Copenhagen Free University / Henriette Heise & Jakob Jakobsen

Læssøesgade 3, 4th floor
DK-2200 Copenhagen N

info@copenhagenfreeuniversity.dk

ISSN 1601-4014

Copenhagen, September 2003 / June 2004

